

Posudek oponentky
na rigorózní práci mgr. Petra Pospíšila na téma:
Vnitrostátní rozhodčí smlouva

Autor předkládá k hodnocení rigorózní práci na shora uvedené téma o rozsahu 95 stran vlastního textu. Přílohou práce jsou příklady rozhodčích doložek používaných v současné praxi, který obsahuje i doložky neobvyklé či problematické a obsáhlý seznam použitých zdrojů (včetně cizojazyčných) a judikátů.

Systematiku práce hodnotím jako přehlednou (byť grafická úprava textu není bezchybná), logickou a věcně správnou. Autor systematicky zvolené téma, resp. omezené na vztah k rozhodčímu řízení mimo stále rozhodčí soudy, vyčerpá a postihl ve všech jeho podstatných souvislostech.

Práce je – včetně úvodu a závěru – členěna do devíti částí. V úvodní části autor vysvětluje svůj přístup k tématu a vymezuje okruh otázek, kterými se v práci zabývá. Těžištěm úvodní části práce je charakteristika rozhodčího řízení a jeho srovnání s řízením soudním. Obecně známé závěry autor doplňuje o konkrétní přesvědčivé údaje, u kterých však neuvádí zdroj (viz např. na str. 11 informace o výkonnosti obchodního soudnictví v Nizozemí, Irsku a Finsku nebo na str. 12 informace o počtech ukládaných rozhodčích nálezů do úschovy k Městskému soudu v Brně). Podobné platí i ohledně autorem uváděné kontinuity rozhodování rozhodců. V souvislosti s vykonatelností rozhodčích nálezů nezmiňuje autor konkrétní evropskou úpravu.

Následující kapitola se zabývá vnitrostátní rozhodčí smlouvou. Autor si správně úvodem staví otázku jasného vymezení pojmu vnitrostátního rozhodčího řízení a opírá se (a contrario) o znění § 38 zákona o rozhodčím řízení, resp. čl. I. Newyorské úmluvy. Následně pak vyvozuje, že vnitrostátní rozhodčí smlouva je ta, která zakládá vnitrostátní rozhodčí řízení (byť připomíná i jiné hledisko rozlišování dle N. Rozehnalové). V této partii autor mj. zmiňuje i vztah rozhodčího řízení a ADR. Kapitoly 3., 4. a 5. se zabývají rozhodčí smlouvou a rozhodčí doložkou, resp. universálním kompromisem, formou rozhodčí smlouvy a její přípustností. Erudovaně se autor vyslovuje například k diskusní otázce přípustnosti rozhodčí smlouvy pro spory ohledně právních vztahů k nemovitostem, v pracovním právu ad.

Těžiště hodnocené práce představuje kapitola šestá, která je věnována obsahu rozhodčí smlouvy. Autor zde podrobně a zasvěceně komentuje jednotlivé obsahové složky rozhodčích smluv, a to základní i možné. Autor zde, a to zejména ohledně možného obsahu rozhodčí smlouvy, prokazuje dobrou znalost platné právní úpravy, úprav zahraničních i celkovou dobrou orientaci ve zkoumané problematice (viz např. otázku odměny rozhodce na str. 63 nebo okamžik zahájení rozhodčího řízení na str. 85). Autorova argumentace je analytická a přesvědčivá. Zánik rozhodčí smlouvy a zrušení rozhodčího nálezů pro neplatnost rozhodčí smlouvy jsou tématem dvou následujících kapitol.

Práci uzavírá závěrečná autorova poznámka, v níž se vyslovuje kriticky k platné právní úpravě, resp. k její stručnosti, ve které vidí překážku rozvoje rozhodčího řízení. Pozitivně se pak autor staví k otázce existence a činnosti tzv. rozhodčích center.

Závěr: rigorózní práce mgr. Pospíšila je zdařilým zpracováním zvoleného tématu. Celkově ji hodnotím jako práci, která svým rozsahem, obsahem i způsobem zpracování splňuje požadavky kladené na tento druh prací a je způsobilá být předmětem ústní obhajoby.

Praha 16. května 2007

Doc. JUDr. Alena Macková, Ph.D.
Oponentka práce